16 Arbore. D. Zamfir

CĂLĂTORIILE FANTASTICE ALE LUI

BILL GAZON

IN ȚARA SOARELUI ROȘU

No. 7

Lei 3.—

CĂLĂTORIILE FANTASTICE ALE LUI BILL GAZON

ÎN ŢARA SOARELUI RĂSARE

Nr. 7

CINE ESTE BILL GAZON?

— În căutarea surorii sale pierdute —

Războiul mondial, pe urma căruia sângerează încă astăzi neamurile, a distrus temelia a mii de familii, susţinătorii lor căzând pe câmpul de luptă, iar unii membri risipindu-se la toate vânturile.

Tânărul Bill Gazon şi-a pierdut şi el părintele şi bruma de avere ce o agonisise acesta. Rămas astfel singurul susţinător al familiei, se străduie să-şi clădească o existenţă nouă. În pieptu-i însă colcăie dorul de călătorii, de întreprinderi mari, de a se avânta prin ţări străine. Pe de altă parte, mamă-sa jeleşte pe fiica ei Thea, sora lui Bill Gazon, care, când nici nu împlinise bine zece ani, a fost trimisă, cu puţin înainte de izbucnirea războiului, la o familie prietenă din Moscova, spre a-şi petrece acolo vacanţa. De atunci însă, nu se mai ştie nimic de dânsa.

Lacrimile mamei sale sădesc în inima lui Bill Gazon hotărârea de a căuta pe sora-i dispărută şi, în cele din urmă, reuşi chiar s-o convingă să-l lase să plece. Trebui însă să-i făgăduiască solemn că nu se va abate niciodată de pe calea cinstei. Şi, astfel, sprijinindu-se numai pe propriile-i puteri, porni ocolul în jurul lumii. Destinul şi datoria ce şi-o luase de a găsi pe sora sa îl purtară prin ţări străine, unde avu de înfruntat nenumărate pericole. În acelaşi timp însă, cunoscu diferite categorii de oameni şi neamuri, din proprie experienţă, mult mai bine decât din cititul atâtor cărţi de călătorie.

Cititorii noştri îl vor aprecia, prinzând imediat simpatie de dânsul şi parcurgând, în tovărăşia lui, cele

mai variate primejdii, prin mijlocul ţărilor şi locuitorilor de pe toate continentele.

E fapt constatat că numai acela care e nevoit să răzbată prin înseşi forţele lui pătrunde rostul şi sufletul noroadelor, iar nu călătorul care e înarmat cu bani. Acesta nu va vedea decât partea superficială, pe când celălalt va cunoaşte miezul. Şi Bill Gazon, pornind aproape fără nicio lescaie, ci bizuindu-se numai pe munca lui, va trăi evenimente şi va trece prin emoţii, adeseori de un tragic zguduitor, ce nu sunt date omului bogat să le guste.

Să-l însoţim!

În ţara soarelui roşu

Capitolul 1
Fujiiama

Bill Gazon sta la prora distrugătorului japonez care-l salvase de la înec.

Prin minte i se rostogoleau fel de fel de gânduri, dintre care cel mai covârşitor era chestiunea îngrijorătoare: „Ce-i de făcut? Nu vin eu prea târziu?”

Găsise în India, într-un mod foarte ciudat, un semnal de alarmă al surorii sale, care-l chema în Japonia. Şi acum se uita cu încordare la ţara unde nădăjduia să găsească pe sora sa Thea.

Când cu scufundarea joncei, îşi pierduse tot bagajul.

Nu mai avea în buzunar decât vreo sută de lire sterline.

Dar aceasta nu prea îl îngrijora atâta. Dacă se vor isprăvi banii, va munci din nou. Principalul era să rămâie pe urma surorii sale.

Pe dinaintea ochilor săi se ivea încet, înnegurat, din mare, Niponul... Japonia. Şi colo, cupola acoperită cu zăpadă era Fujiiama, muntele sfânt al Japoniei.

Îl recunoscu pe dată după forma lui. Acest munte sfânt se vede doar pe toate tablourile japoneze.

Pământul lua-forme tot mai pronunţate. Şi iată că privirii cercetătoare se şi arătă Ieddo... Tokio. Curând, curând aveau să fie la destinaţie.

Bill Gazon se duse pe puntea de comandă, spre a mulţumi încă odată căpitanului pentru ajutorul dat.

— Lasă, lasă, sir! Pentru noi, marinarii, e o lege internaţională să sărim în ajutorul tuturor. Nu ne-am făcut decât datoria. Îţi urez succes. Nu uita să te sui pe Fujiiama; altfel, n-ai văzut Japonia.

Distrugătorul acostă în portul Tokio. Şi imediat Bill Gazon fu întâmpinat de vuietul unui oraş de milioane de locuitori. Funcţionarii de la poliţia portului, cărora li se adresă, erau foarte politicoşi şi formalităţile fură imediat îndeplinite. El se duse fără întârziere la consulatul ţării sale. Sora sa nu se anunţase. Consulul îi dete tot felul de sfaturi, care însă nu-i erau de prea mare folos.

Cufundat în gânduri, străbătea capitala asiatică al cărui centru comercial putea fiinţa tot aşa de bine şi în continentul american. Casele mici de bambus, de odinioară, fuseseră înlocuite de construcţii de cărămizi, ale căror dimensiuni se apropiau de ale zgârie-norilor. Pe străzi goneau tramvaie şi automobile.

Deodată, cineva îl trase de mânecă pe Bill Gazon. Se uită într-o parte şi recunoscu un marinar de pe distrugător. Îl privi întrebător. Ce voia de la dânsul? Un bacşiş? Îşi vârî mâna în buzunar, dar marinarul îl opri.

— Pe câte ştiu, sir, cauţi o fată albă, pe sora dumitale. O să-ţi fie însă greu s-o găseşti singur, fiindcă eşti străin în ţara asta. Te duc eu la fratele-meu, care a stat multă vreme în Statele-Unite şi e detectiv particular. O caută el şi o s-o şi găsească. Vrei să mă urmezi?

Bill Gazon reflectă. Matelotul avea dreptate. Era străin aici şi lăsat la voia norocului. Poate însă şi-ar atinge mai repede scopul dacă ar lua în serviciul său un iscoditor.

— Bine! Du-mă la fratele tău! N-o să mă precupeţesc.

Marinarul japonez nici nu se aştepta la alt răspuns.

Chemă deci pe un birjar, îi dete o adresă şi se sui cu Bill Gazon în trăsurica la care era înhămat numai un cal. Vehiculul părăsi curând străzile largi ale noului oraş, afundându-se în uliţele înguste, întortochiate, ale vechiului oraş, unde se înfăţişă lui Bill Gazon un tablou al influenţelor occidentale din Japonia încă refractară lor. Afişe colorate şi cu slovele caracteristice ale graiului ţării fâlfâiau la casele uşoare şi pestriţe. Ici-colo răsărea câte un templu sau una din nenumăratele ceainării.

Bill Gazon nu avu răgaz să se bucure mult de forfoteala multicoloră, căci birja se şi opri.

— Aşteaptă un moment, domnule, până anunţ pe fratele meu.

Şi, până Bill Gazon să-i poată răspunde ceva, marinarul şi sărise din trăsură, dispărând în casă.

— Ce caraghios, îşi zise Bill Gazon. Jupânul ăsta detectiv îşi lăsa clienţii să aştepte în stradă. De, alte

ţări alte moravuri! Sau n-o fi având nicio cameră de aşteptare?

Trebui să aştepte multă vreme până matelotul să reapară, cerându-şi mii de scuze. Duse pe Bill Gazon în casă, care nu era chiar cea mai bună din strada aceea. Un Japonez, într-un costum englez de sport, îl primi într-o cameră, pe jumătate amenajată cu mobile orientale, şi-i oferi un scaun lângă birou. Îl chema Ku-Mitseng.

Bill Gazon se duse pe puntea de comandă, spre a mulţumi încă odată căpitanului pentru ajutorul ce-i dăduse. (Vezi pagina 4).

Bill Gazon şezu şi-i veni să zâmbească de celălalt, care-şi pusese nişte ochelari mari, ce nu serveau decât ca să-i acopere privirea.

— Stimate mister Ku-Mitseng, eu am venit în Japonia ca să o caut pe soră-mea. Urmele ei duc spre ţara aceasta. Habar n-am unde se află actualmente şi ar trebui ca dumneata să-i găseşti domiciliul. În ce priveşte plata, nu mă precupeţesc. Nu-ţi pot arăta

decât o fotografie de pe când era mică; n-or fi existând însă în Japonia prea multe femei albe şi blonde. E o treabă însă grabnică, aşa că trebuie să te începi imediat şi să mă ţii în curent cu tot ce descoperi în afacerea aceasta.

Japonezul ascultase în tăcere şi contemplă lung portretul ce i-l dăduse Bill Gazon, ca şi cum ar fi trebuit să şi-l întipărească în minte, pentru toată viaţa. În cele din urmă, îl înapoia.

— Şi călătoreşte singură?

— N-aş crede. E de presupus mai de grabă că are cu dânsa o prietenă Rusoaică. Şi mă tem că au fost amândouă răpite spre a fi vândute sau vor fi şi fost. Din cauza aceasta, e mare urgenţă.

Bill Gazon nu pomeni şi de semnalul de alarmă pe care-l găsise, fiindu-i cu neputinţă să capete încredere în Japonez. Puse pe masă trei lire sterline şi se ridică. Japonezul îi mai adresă câteva întrebări, după care-i făgădui, cu multă emfază, să-i găsească surioara.

— O să mă bucure şi te voi despăgubi împărăteşte.

Marinarul petrecu pe Bill Gazon până la birjă, intonând imnuri de slavă la adresa isteţului său frate. Tânărul însă nutrea îndoieli. N-avea încredere în Japonez şi mai puţin în iscusinţa sa.

— Domnule, în timpul cât aştepţi aci, ai putea vizita Fujiiama,, zise matelotul. Am câteva zile concediu şi te-aş călăuzi bucuros; cunosc perfect sfântul munte.

Bill Gazon admise. Excursiunea aceasta îi scurta cel puţin zilele de chinuitoare aşteptare şi, fiindcă marinarul se purtase până acum cuviincios, îi putea fi tovarăş plăcut. Se înţeleseră dar asupra orei de plecare, îşi făcu rost pe drum de nişte cizme şi trase la hotelul ce i-l recomandase consulul.

A doua zi matelotul veni să-l ia de la hotel;

Avea o geanta cu provizii. După un drum zdravăn de trei ore şi jumătate, ajunseră la Otsuki. Căldura din trăsură indispuse grozav pe Bill Gazon, aşa că se îndopa mereu cu îngheţată, pe care o căpăta, la fiecare popas, cu zece *sen,* într-un cornet. În Otsuki luă un automobil, care-l duse repede în satul Kam Ioshita, punctul de unde începea ascensiunea la muntele sfânt. Bill Gazon auzise de farmecul ce-l prezintă o excursiune nocturnă şi voia să-l guste. Nişte ţărani ospitalieri îl găzduiră, iar seara târziu, când stăpânul casei se vârî, cu nevasta, copiii şi glugile, în culcuşul comun, sub plasa verde, apărătoare de ţânţari, Bill Gazon plecă. Atât el cât şi marinarul luară câte un lampion cu ulei şi anevoiosul urcuş începu.

Era din ce în ce mai greu şi Bill Gazon se înveselea ori de câte ori dădea peste câte o ceainărie, unde se putea odihni puţin bând o ceaşcă de ceai. Oamenii nu cereau nicio plată şi, totuşi, făceau treburi bune, fiindcă toţi vizitatorii lăsau câţiva seni. Urcuşul se făcea tot mai încet, tot mai anevoios şi popasurile din ceainării durau din ce în ce mai mult. La a şasea halta, Bill Gazon apucă răsăritul soarelui. Putu vedea acum cele şapte lacuri ale muntelui, precum şi să îmbrăţişeze cu privirea o mare întindere a ogoarelor mănoase.

După o odihnă îndelungată, merseră mai departe. Înaintea sa sunau clopoţeii de alamă ai unui pelerin care voia, cu aceasta, să atragă atenţia zeului său asupra sa. Aerul se rărea din ce în ce. În sfârşit, pe la amiază, ajunseră în vârf, care se înalţă la 3720 de metri deasupra mării.

Craterul muntelui Fuji nu e prea adânc şi nici deosebit de impunător, dar ţurţurii de gheaţă de sub ieşiturile stâncoase stârnesc admiraţia Japonezilor. În

partea cea mai de jos a peretelui craterului, atârnă o oglindă, simbolul sintoismului. Dar ce nu se găseşte aci sus: temple, ceainării, prăvălii cu cărţi poştale şi evantaiuri, amulete şi triumful civilizaţiei: un oficiu poştal!

La coborâre, Bill Gazon alese drumul cel mai scurt şi anume spre Gotemba. La o haltă mai de jos, Gohon-Matsu, îşi putu tocmi un automobil.

coborâtul îi produse plăcere. Un pas mai mare... şi se rostogoli cu lava pe o mare distanţă. Se depărtă astfel mai repede decât marinarul. Şi deodată se pomeni cu o piatră în cap. Cât pe aci să se dea dea berbeleacul; se reculese însă curând şi izbuti să se oprească. Scoase repede browningul şi se întoarse. După el, venea marinarul cu alţi câţiva Japonezi, pe care abia acum îi observă. Aşteptă până se apropiară.

— Ce însemnează aceasta?

— Întâmplarea, domnule. O piatră s-a desprins în mers, a sărit jos şi te-a lovit la cap. Sunt vesel că n-ai suferit nimic. Se întâmplă des pe aci asemenea nenorociri.

Bill Gazon îşi muşcă buzele. El nu credea că a fost o întâmplare. Prea căzuse cu putere proiectilul. N-avea însă cum să dovedească ceva împotriva Japonezului, care se jura că e nevinovat. Cu bănuiala în suflet, rămase de acum la spatele băştinaşilor, care dispărură în curând din nou.

După-amiază, ajunse la halta a doua. După un scurt popas, închirie o trăsură cu un cal şi, în trap uşor, merseră de vale, pe un drum nisipos şi neted. În Gohon-Matsu, îl aştepta automobilul comandat, care-l duse repede la Gotemba, de unde luă trenul pentru Tokio.

Abia acum îşi dădu seama, după oasele-i înţepenite,

de încordarea la care-l supusese ascensiunea. Marinarul voi să aducă încă odată vorba despre nenorocita întâmplare, dar Bill Gazon îi făcu semn să tacă, ne mai având încredere în el. Şi nu făcuse o prostie intrând în înţelegere cu cei doi fraţi? Era hotărât să viziteze a doua zi pe detectiv şi, în cazul că acesta nu va fi dobândit niciun rezultat, să continue a căuta el singur. Dete matelotului un bacşiş gras şi se duse la hotel.

Două zile trecură degeaba. Se ocăra el însuşi, dar imediat după aceea zâmbi iarăşi. Adică chiar de tot zadarnică nu fusese excursia aceasta pe Fujiiama. Găsise un bileţel în una din micile piramide ridicate din pietre sfărâmicioase pe marginea craterului şi unde pioşii pelerini îşi anină un carton cu numele lor, ca Dumnezeu să-şi amintească de ei.

Thea Gazon, *Ivanovna Barrow.*

O mână tremurândă trăsese în grabă aceste litere. El nu pomenise nimic despre aceasta Japonezului, fiindcă pierduse orice încredere într'ânsul, iar „întâmplarea" îi întărise bănuiala.

Se bucura straşnic, că nu mai încăpea nicio îndoială că sora sa se afla, împreună cu prietena ei, Rusoaica, în Japonia, în Tokio. În sfârşit o va găsi.

Ziua a doua avea să aducă clarificarea necesară.

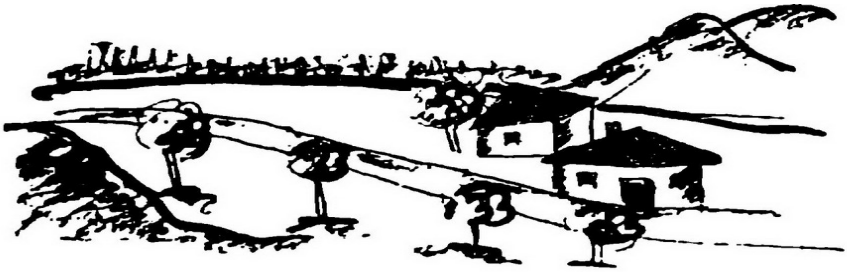

Capitolul 2
Tras pe sfoară

Se trezi din somn. Cineva bătuse în uşa camerei sale. Sări repede din pat, îşi puse la iuţeală pantalonii, alergă la uşă şi deschise. Pe culoar era un chelner.

— *Good morning,* sir! Cum aţi dormit? Vă aşteaptă jos în hol un domn, care doreşte să vorbească cu dumneavoastră într-o afacere urgentă.

— Pe mine? Un domn? Spune-i că-l rog să aibă un moment răbdare; vin numaidecât.

Bill Gazon stătu pe gânduri. Nu putea fi decât Ku-Mitseng, detectivul. Ce ştiri i-o fi aducând tipul ăsta galben? Se spălă repede, se îmbrăcă şi coborî.

Într-adevăr, cel care-l aştepta în holul hotelului era Ku-Mitseng, care se sculă de pe scaun şi-l salută.

— Am descoperit pe surioara dumitale.

— Da, pe sora mea?

Şi Bill Gazon se apucă cu amândouă mâinile de umerii Japonezului, simţind nevoia să se rezeme. Gândurile i se învolburau prin creier. Mersese mai repede decât îndrăznise să spere.

— Ai găsit pe sora mea? Unde? E în pericol? Haide fuga!

— Nu, sir, nu e în pericol, dar am putea-o primejdui dacă ne pripim. Stai să-ţi povestesc totul şi, după aia, te voi conduce.

Foarte neliniştit, Bill Gazon şezu la o masă cu Japonezul, jucându-se nervos cu ceaşca de ceai.

Ku-Mitseng povesti, cu multe întortochieri, despre activitatea sa şi cum în sfârşit găsise pe sora lui Bill Gazon într-o casă suspectă, unde ea locuia, fără să bănuiască nimic rău, până ce, într-o zi, i s-au deschis ochii. Fiindcă poliţia japoneză nu se interesează de asemenea case şi intervine cu mare neplăcere, iar pe de altă parte şi stăpânul ei s-ar fi opus eliberării fetei, trebuia de procedat cu precauţie. Se impunea mai întâi să se stabilească o legătură, o înţelegere între Bill Gazon şi sora sa.

În sfârşit, Japonezul socoti ca a venit timpul să viziteze casa într-un mod cât mai puţin bătător la ochi. Conduse pe Bill Gazon dea lungul şi dea curmezişul oraşului, astfel că tânărul pierdu orice direcţie.

În mijlocul drumului, îl năpădi un gând. Japonezul îi povestise numai despre sora lui, nu şi despre prietena ei Ivanovna Barrow. Dacă sora sa era singură în casa suspectă, ce se făcuse Rusoaica? Era gata să întrebe pe Japonez; tăcu totuşi, copleşit de un nou val de neîncredere împotriva acestui tip galben. După o plimbare de vreun ceas, ajunseră într-o mahala depărtată. Ku-Mitseng arătă o casă de toleranţă, în uşa căreia se rezemau câteva geishe.

— Asta-i casa, sir. Fii liniştit şi prefă-te că vii în calitate de client. Orice pripire îţi primejduieşte viaţa, precum şi cea a surorii dumitale.

Bill Gazon clătină capul. Îi era greu să-şi ascundă neliniştea. Intră cu însoţitorul său în local şi fu imediat înconjurat de un număr de fete băştinaşe.

După un timp însă, Ku-Mitseng îl părăsi, ducându-se prin celelalte camere. Bill Gazon îl aşteptă nerăbdător. Fetele, din al căror găgăit pricepea doar crâmpeie, începură să-l plictisească.

În sfârşit, reapăru Ku-Mitseng, alungă, cu câteva cuvinte geishele şi făcu semn lui Bill Gazon să-l urmeze. Acesta fu introdus într-o încăpere vecină, de unde se putu uita în altă cameră, pe uşa de comunicaţie, care era deschisă. Cât pe aci să scoată un ţipăt. O fată albă stătea la fereastră şi broda. Era s-o cheme, crezând că e sora sa, când Japonezul îi astupă gura cu mâna. Bill Gazon ridică ochii mirat, iar Ku-Mitseng începu să vorbească tare diferite banalităţi, astfel ca fata să-l audă. Bill Gazon nu înţelegea ce scop urmăreşte. În enervarea-i, nici nu auzea ce spune însoţitorul său. Nerăbdarea nu-i dete astâmpăr. Fără să mai stea să chibzuiască, deschise larg uşa, sărind în salturi mari în cameră, spre fereastră, până a nu fi putut Japonezul să-l oprească.

— Thea!

Fata de la fereastră întoarse capul. El se dete înapoi, uitându-se năucit la femeia blondă. Nu era sora sa Thea, ci o străină. Plin de mânie, se răsti la Japonezul care intrase:

— M-ai înşelat, asta nu-i sora mea. Nu cunosc pe femeia aceasta. De ce m-ai adus aci?

— Nu e sora dumitale? M-am înşelat dar. O cheamă tot Thea. Arată-mi, te rog, încă odată fotografia!

Bill Gazon întinse Japonezului portretul, tremurând de enervare. În tot timpul acesta, femeia cea blondă stătea la fereastră, uitându-se ironic la tânăr.

Fără ca acesta să prindă de veste, alt Japonez intrase în cameră, ridicând în aer un iatagan, gata să dea.

Bill Gazon nu bănuia pericolul.

Ku-Mitseng îi înapoie fotografia. Tânărul însă o scăpă jos, căci îi tremura mâna. Se aplecă s-o ridice şi văzu atunci pe Japonezul care era gata să-l înjunghie. Îşi dădu seama, cu iuţeala fulgerului, de pericolul în care plutea şi procedă tot aşa de repede. Izbi cu putere pe conducătorul său în nuca genunchiului, de-l făcu să se rostogolească şi să se târască la pământ şi pe celălalt.

Ridică la iuţeală fotografia, o vârî în buzunar şi sări la uşă. Acolo însă întâmpină rezistenţă. Un Japonez, care părea să facă parte din casta luptătorilor, îi aţinu calea. Bill Gazon voi să îi aplice o directă în bărbie, dar Japonezul pară lovitura. Încercă atunci să-l nimerească în stomac. Izbuti şi adversarul se împletici; între acestea, ceilalţi doi se ridicaseră şi-l atacară pe la spate, înşfăcându-l de genunchi.

El însă reuşi să apuce peste umeri capul lui Ku-Mitseng, îl trase spre el şi-l zvârli cu forţă înspre al treilea agresor. îşi făcuse pentru un moment loc. Se ridică repede şi alergă la fereastră.

Acolo însă îi aţinu calea femeia cea blondă.

Uitase ea oare cu adevărat de originea ei şi lupta împotriva lui, pentru nişte Asiatici?

Până însă, în uluirea sa, el s-o poată împinge de la fereastră, cei trei Japonezi tăbărâră din nou pe dânsul. Încercă să apuce pe Ku-Mitseng, care era cel mai mic şi mai slab, şi să-l azvârle în ceilalţi doi. Izbuti de două-trei ori, dar timpul câştigat nu ajungea niciodată ca să dea la o parte femeia şi să se avânte pe fereastră; pe de altă parte, nu voia nici s-o ameţească, cu un pumn. El nu lupta niciodată împotriva femeilor. Încercă deci să ajungă la uşă. Japonezii însă îl împresurară, cu intenţia de a-l înghesui într-un colţ.

Loviturile se succedau în şir neîntrerupt şi de o tărie neobişnuită asupra lui şi, oricât se căznea, el nu le putea para pe toate. În acelaşi timp, simţea forţele irosindu-i-se, tâmplele zvâcnindu-i şi sângele năvălindu-i tot mai mult la cap.

Se forţă încă odată să-şi adune toate puterile şi, dând năvală înspre un Japonez, sări la uşă. Până să ajungă acolo, Ku-Mitseng înhăţă un scăunaş şi-l lovi cu el în cap. Bill Gazon simţi o durere violentă şi se împletici. În acest moment, Japonezii îl trântiră la pământ. El se apără cu mâinile şi picioarele. Zadarnic! Fu în curând legat.

Sechestrat! Tras pe sfoară!

Închise obosit ochii. Când intrase, cu o jumătate de oră mai înainte, în casa de toleranţă, fără să bănuiască nimic, picase într-o cursă. Ku-Mitseng îl trădase.

Dar de cine fusese tocmit şi ce ştia el despre sora sa Thea?

Îi lua când cu cald, când cu frig. Se crezuse aşa de aproape de ţinta sa şi iată că fusese doborât şi legat de nişte duşmani perfizi. Ce voiau Japonezii cu dânsul şi de ce atentau la viaţa lui? Ridică ochii. Cei trei stăteau în uşă, gâfâind şi sfătuindu-se.

— Ce vreţi cu mine?

Bill Gazon trebui să-şi repete întrebarea până Ku-Mitseng să se apropie de el şi să-l privească batjocoritor.

— Ai greşit adresa, sir. Nu cred deloc povestea cu sora dumitale. Ştim cine eşti, iar eu sunt în serviciul acelora care nu vor să lase să li se smulgă ceea ce le aparţine.

Şi, după ce-i dete una cu piciorul, se înapoie la compatrioţii săi, râzând sarcastic.

Gândurile veneau potop în creierul lui Bill Gazon.

Dacă Ku-Mitseng nu credea că o caută pe sora sa, atunci nici n-o va fi găsit. Aşa dar, cel puţin din partea aceasta n-o ameninţa pe Thea niciun pericol, şi tot era un noroc. Dar ce vor fi crezând Japonezii despre el şi ce plănuiau cu dânsul? Ce ciudat că toţi oamenii îl iau drept altceva decât ceea ce era în realitate!

Ce vor aduce ceasurile următoare?

Japonezii nu se mai interesară de el şi ieşiră, siguri că n-avea cum să le scape. Bill Gazon însă era de altă părere. Câştigând timp, înseamnă să câştigi oarecum totul, îşi roti ochii prin cameră, atât cât îi era în putinţă în starea de încătuşare. Femeia cea blondă stătea încă la fereastră. Ce rol juca ea în casa aceasta?

N-o întrebă însă, foarte amărât la gândul că ea, deşi Europeană, dăduse o mână de ajutor Asiaticilor.

Ea se apropiă, încet, şovăitoare, şi se ghemui lângă dânsul, privindu-l curioasă.

Bill Gazon îi susţinu privirea, fără să spună nimic, aşteptând ca ea să înceapă.

— Căzuşi frumuşel în cursă.

— Acesta e singurul dumitale merit „vrednic de laudă”. Japonezii nu m-ar fi biruit dacă nu te-aş fi cruţat, şi te-aş fi doborât. Japonezii îţi vor fi recunoscători.

— Şi de ce să nu-i fi ajutat? Dumneata eşti de la poliţie şi voiai să mă predai autorităţilor.

El râse. Asta era deci! Îl luau drept poliţist. Dar marinarul, fratele lui Ku-Mitseng, ştia doar cine este. Chiar el îl ridicase în luntrea de salavare. Cum de s-a putut naşte asemenea greşeală?

Orice gânduri erau însă acum de prisos. Bill Gazon se întoarse către femeia care continua să-l măsoare cu atenţie.

— Aş putea să jur că n-am nicio legătură cu poliţia

sau cu vreo autoritate, ci caut pe sora mea şi am venit aci fiindcă mi-a spus Ku-Mitseng că o găsesc în locul acesta. De aceea, m-am şi adresat dumitale, numindute Thea. Ku-Mitseng e o puşlama care m-a înşelat şi cu siguranţă că proiectează altceva decât ţi-a povestit dumitale. Dar n-are niciun rost să-ţi spun toate astea. Chestia e: ce se va întâmpla cu mine?

Femeia făcu un gest asupra semnificaţiei căruia nu putea exista niciun dubiu.

— Vei dispărea, sir.

Urmă o tăcere lugubră. Şi în timp ce Bill Gazon era ocupat cu propriile sale gânduri, femeia continua să-l privească scrutătoare, neştiind dacă să dea crezare cuvintelor lui. În cele din urmă, îl întrebă:

— E adevărat ce mi-ai povestit?

— Dar ce vrei să-ţi mai spun?

Bill Gazon era foarte înciudat. În loc să-l dezlege de frânghiile ce-l strângeau, femeia se apucase să-i ia un interogatoriu, deşi fiecare clipă putea hotărî asupra vieţii lui. Curată metodă feminină! Deodată, femeia păru să se anime.

— Te voi ajuta!

Şi începu să-şi facă de lucru la funiile ce-l legau şi, în curând, el fu dezlegat. Se ridică şi-şi desţepeni oasele. În sfârşit era liber şi acum urma să ia măsurile cuvenite spre a o şterge cât mai repede, Japonezii putând reveni din moment în moment.

Femeia albă îi întinse un pahar de rachiu de orez, ca să se întărească.

— Trebuie să sari pe fereastră şi să încerci să străbaţi
nevăzut grădina. O iei pe stânga; strada aceea duce în oraş. Grăbeşte-te însă. Dacă mai cazi odată în mâinile Japonezilor, eşti pierdut fără doar şi poate.

Bill Gazon şi scosese un picior, când se opri, uitându-se întrebător la femeia albă. Era prea sigur că Japonezii îşi vor vărsa furia asupra ei, căutând să-şi răzbune pe dânsa. Indiferent de ceea ce avea necunoscuta pe

— E adevărat ce mi-ai povestit ?
— Da'ce vrei să-ţi mai spun ? (Vezi pagina 26)

conştiinţă, chestia e că era de rasă albă şi datoria îi dicta să-i ajute. Sta pe gânduri, deşi dânsa îl împingea afară. Dacă ar lua-o acum la sănătoasa, cum îl îndemnase femeia, putea să se salveze şi să caute mai departe pe sora sa. Străina nu i-ar fi fost decât o

piedică în timpul fugii, dar…

Acest „dar” îl apăsa.

— Dumneata ce vei face, de acum? întrebă el, îngrijat.

— Lasă, nu te îngriji de mine! îl linişti femeia. Eu cunosc mai bine rosturile. În orice caz, nu mă întreba prea multe, căci timpul trece şi fiecare clipă valorează cât o viaţă.

El tot şovăia. Inima nu-l răbda să lase femeia pradă pieirii, căci, fără îndoială, banda n-avea să o ierte niciodată că-i dăduse o mână de ajutor să scape din gheara lor.

Stărui deci:

— Vreau să plec cu conştiinţa împăcată că nu m-am făcut vinovat de nerecunoştinţa. Eu sunt o fire evlavioasă, după creşterea ce mi-a dat-o scumpa mea mamă şi mi-e teamă că m-ar pedepsi Dumnezeu şi n-aş izbuti în misiunea mea.

Ea începu şă-şi piardă răbdarea. Zise enervată:

— Vorbă multă, sărăcia omului. Bagă de seamă. Închideţi gura şi lasă-mă.

Bill Gazon făcu o ultimă încercare:

— Ştii dumneata că Japonezii îşi vor vărsa furia asupra dumitale, fiindcă m-ai scăpat? Ce se va întâmpla cu dumneata?

— Dar ştii dumneata că Japonezii te vor prinde iarăşi, făcându-ţi de petrecanie, dacă mai întârzii? Şi atunci n-o să-ţi mai pot ajuta cu nimic. Grăbeşte-te dar, dacă ţi-e scumpă viaţa.

All right! Femeia avea dreptate.

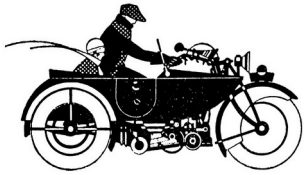

Capitolul 3
Jefuit

Bill Gazon îşi trase afară şi celălalt picior, îşi dete drumul şi, poftim! se agăţă cu pantalonii de ceva, pluti câteva secunde în văzduh şi apoi căzu pe pământ în patru labe. Fu însă curând iar pe picioare, fereastra nefiind prea sus. Nu se alesese cu nicio zdrelitură, ci doar cu o pagubă: îi se rupseseră pantalonii.

Şi, cum sta şi-şi examina, cu nişte acrobaţii originale, ruptura, uitând de toate, auzi la spate un ţipăt răsunător. Ridică repede ochii. Femeia albă se lupta la fereastră cu un Japonez. Era Ku-Mitseng, care voia s-o împingă la o parte.

Fără să stea un moment pe gânduri, Bill Gazon scoase browning-ul şi trase spre individul galben. Glontele îşi greşi ţinta. Ku-Mitseng sări înapoi, dând drumul femeii; împuşcătura însă alarmase întreaga casă. Se impunea de acum să se grăbească.

Fără să ţie seamă dacă a fost văzut sau nu, Bill Gazon străbătu, în mari salturi, grădina. N-ajunse însă bine la zid şi Japonezii se repeziră la el ca nişte dulăi. El se sui cu mare îndemânare pe zid, dar ei îi se atârnară de picioare, încercând să-l tragă jos. Tot bălăbănindu-le însă, izbuti să-i trântească.

Ei însă îl înhăţară din nou şi atunci el îi izbi în cap cu tălpile cizmelor de-i făcu să se rostogolească. Se şi credea liber, când Ku-Mitseng i se încleştă de picioare. Cu o sforţare puternică, Bill Gazon le ridică. Ku Mitseng, care nu se aşteptase la această manevră îi dete drumul, dar în acelaşi timp îşi pierdu şi Bill echilibrul, căzând de partea cealaltă a zidului... în şanţul moale, dar cam umed.

Stârnite, nişte şopârle sclipitoare, care făceau acolo baie de soare, fugiră care încotro. Bill Gazon îşi pipăi cu îngrijire spatele-i lipicios, dar constată cu plăcere că era încă teafăr.

Goana însă continuă.

Japonezii se şi căţărau pe zid.

Fără să ţină seamă de vreo direcţie anume, Bill Gazon alergă printr-un câmp semănat cu mei cât mai repede îi îngăduiau picioarele.

Aceasta avea să fie în detrimentul său.

Japonezii goneau după el. Viaţa europeană şi tenacitatea japoneza luptau în cursa aceasta pe viaţă şi pe moarte. Inima lui Bill Gazon bătea cu înfrigurare, iar în mijlocul fugii, observă că se depărta din ce în ce mai mult de oraş.

Şi goana nebună continuă... peste ogoare, şanţuri şi pâraie de apă. Pe ici pe colo nişte gărduleţe despărţeau ogoarele.

Bill Gazon sărea peste ele. Era o adevărată cursă de obstacole.

Se uită înapoi. Distanţa dintre el şi urmăritorii galbeni nu se mărea şi totuşi trebuia, dacă ţinea să se scape de ei.

Picioarele începură să-i tremure şi tot mai des se poticnea.

Mereu însă se ridica, mânat de lozinca: mai departe,

tot mai departe!

Deodată se sperie. O apă largă îi împiedica drumul. Cât vedeai cu ochii, nu era pe niciunde niciun pod, nicio punte.

Să fi fost deci zadarnice toate sforţările sale? Era scris să cadă din nou în mâinile Japonezilor?

Se uită dezorientat dea lungul malului. Şi iată că văzu nişte bărci legănându-se pe undele line, ascunse după un stufiş de răchită.

Sări într-acolo şi smuci cu atâta pripire de frânghia ce lega una din bărci de mal că smulse şi ţăruşul din pământ. Luntrea era liberă.

între acestea, urmăritorii se apropiaseră de tot. Fără însă a se uita înapoi, Bill Gazon sări în barcă.

Datorită forţei cu care sărise, ea se avântă în mijlocul râului. El se ghemui în fundul ei, căci se clătina straşnic, ameninţând să se răstoarne. Nu şezu pe bancă

Işi dete cu mâna peste frunte. Năpasta se aninase de paşii lui tocmai aci, în Japonia, unde se crezuse mai aproape ca oriunde de sora sa. (Vezi pagina 37).

decât după ce luntrea începu sa plutească lin.

Japonezii ajunseră, în vremea aceasta, la mal şi se urcară, la rându-le, într-o barcă împărţindu-şi locurile şi depărtându-se de uscat.

Se impunea acum, pentru Bill Gazon, să vâslească vârtos.

Dete însă un ţipăt. Barca nu avea nicio lopată. În grabă şi enervare, uitase să vadă dacă sunt. Astfel dar, nu putea mişca luntrea din loc şi era la discreţia adversarilor.

Fusese dar în van goana turbată.

Un hohot de râs al Japonezilor fu răspunsul la strigătul lui Bill Gazon. Barca lor se apropie repede de a lui. El sta în picioare. Să se predea fără luptă? Avea încă la el browning-ul.

Dar, până să scoată arma din buzunar, barca Japonezilor se izbi de a lui. El se clătină şi căzu în fundul ei. Japonezii îl înşfăcară şi o luptă aprigă se încinse. Trei contra unul! Bill Gazon se apăra cu curajul disperării. În cele din urmă, smulse o lopată din mâinile unui Japonez; avea în sfârşit o armă. În aceeaşi clipă însă, se pomeni cu o lovitură straşnică şi se prăbuşi.

Când se trezi, zăcea printre lespezile de lângă ţărmul mării, fără să ştie de când. Zorile unei noi zile se iveau.

Se ridică anevoie. Tremura de frig, în hainele-i rupte şi complect ude. În acelaşi timp, capul îl durea teribil. Încercă să-şi limpezească gândurile.

Cum de ajunsese aci?

Sfărmăturile luntrei sale zăceau printre lespezi. El îşi aminti încetul cu încetul de cele întâmplate. Japonezii îl doborâseră, lăsându-l în barca rătăcitoare, în speranţa că se va îneca în mare. Luntrea însă se spărsese de stânci, azvârlindu-l pe el afară.

Aceasta fusese salvarea sa.

Îşi dete cu mâna peste frunte.

Năpasta se aninase de paşii lui tocmai aci, în Japonia, unde se crezuse mai aproape ca oriunde de sora sa, nădăjduind într-un succes prompt.

Sau era el singur vinovat? Fusese prea încrezător? În orice caz însă, nu aici era locul să cântărească toate acestea. Căpătase o nouă lecţie. Trebuia de acum să ajungă cât mai grabnic în oraş, spre a pomi din nou în căutarea surorii sale Thea.

Soarele se înălţa roşu din mare şi razele-i încălziră pe Bill Gazon. Acesta se pipăi prin buzunare şi rămase înmărmurit. Îi pierise port-vizit-ul cu toţi banii. Fusese prădat.

Căută mai departe, înfricoşat.

Tâlharii galbeni nu-i descoperiseră şi chimirul care conţinea cele două bilete pe care le găsise, precum şi cerceii surorii sale. În buzunarul din stânga avea încă portretul ei din copilărie, e drept ud de tot, dar se va usca el cu timpul. Banii însă îi dispăruseră.

Se aşează din nou pe stâncă, suspinând. Era singur în ţară străină, necunoscut în zdrenţe şi fără nicio para. Nu era oare absurd să-şi continue misiunea?

Se uită la soarele care răsărea.

Nu! Era încă în putere şi putere înseamnă viaţă. Ei bine, abia acum îşi va relua cercetările şi trebuia să găsească pe sora sa!

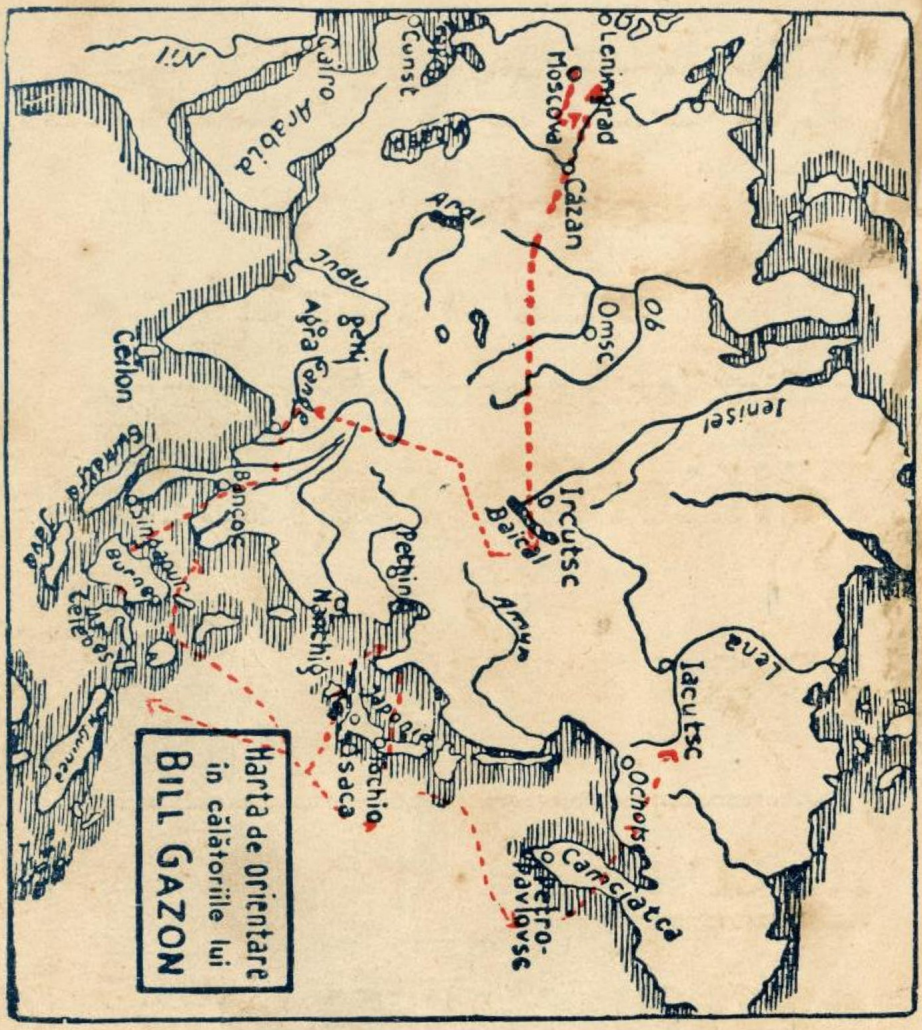

Editura „Adevĕrul” s. a. Bucureşti